

Varujmo vid - preprečujmo slepoto.

Preproste besede

šolsko leto 1975/76

leto VI. številka 2

O Č A L N I M A M R A D A

Ko sem znala že brati, nisem hotela brati najhujših črk. Matrica je opazila, da ne vidim dobro. Šli smo k okuli-
stu. Tam sem brala črke in številke. Čez nekaj dni sem
spet šla in nato sem dobile očala. Nekaj časa sem jih
rada nosila, potem pa ne. Nosim jih že več kot leto in
pol. Dva meseca že nosim nova očala, ki so zelo lepa. Če
mi lezejo dol, jih popravim z nosom.

Tadeja Zupan, l. razred

M O J O Č K A J E I N V A L I D

Moj očka je slep. Kadar gre na potovanje, ima očala. V šoli za slepe se je naučil brati in pisati. Ima svoj magnetofon, da posluša glasbo in bere časopis. Bere ga s prstom.

Očka pomaga mami v kuhinji. Pokrije posodo in pobriše tla,

Očka je srečen, ker smo otroci zdravi. Z nami se večkrat igra in pazi na mojo mlajšo sestrico. Imam ga rada, ker zame zelo skrbni in mi pomaga pri matematiki.

Brigita Kumer, 3. razred

U S T R A Š I L A S E M S E

V petek smo imeli četro uro telesno vzgoje.

Kar naenkrat sem začutila, da mi je nekaj padlo v oko.
Postala sem solzna.

Čez nekaj časa me je poklicala tovarišica. Rekla je,
da je oko rdeče in da naj si ga izperem z vodo. Ko sem
ga izprala, je bilo malo boljše.

Vso uro sem poskušala, če še vidim na tisto oko. Bila
sem srečna, ker nisem oslepela.

Demjana Zupan, 8. razred

O P E R A C I J A M I J L E R E Š I L A V I D

Bila sem stare pet let. Nenadoma sem dobila nahod. Bolelo me je v nosu. Bolečine so prešle tudi na levo oko. Bila sem doma v postelji. Neko noč me je tako bolelo, da je mama odšla po zdravnika. Ko je vprašal, kaj mi je, je mama povedala. Zdravnik tega ni verjel. Kmalu so postale bolečine še huješe. Iakrat je bila pri mami tudi moja teta. Ko sva se pogovarjali, nenadoma nisem mogla več odpreti ust in oči. Teta se je zelo začudila. Še me je spraševala, a sem le kimela in odkimavala. Slišala sem pa vse. Kmalu sta prišla mama in zdravnik. Ko me je pregledal, je rekel, da moram brž v bolnišnico. Takoj je napisal nepotnico in naju z očetom odpeljal v Novo me-

in so rekli, da me bodo operirali. Kes so me, vendar prva operacija ni pomagala. Morali so me še enkrat. Druga operacija je uspela. Vstala sem še v bolnišnici, kjer sem morala dva tedna nepremično ležati. Ko sem bila še na postelji, so mi zdravniki povedali, da bi bila na levo oko slepa, če bi morda prišla samc pet minut kasneje. Potem sem zdravnike še vprašala, če bom morala nositi očala. Rekli so mi, da ne. Zuhvalila sem se zdravnikom, ker so me rešili. Kmalu sem odšla domov.

Mari Grčar, 4. razred

O H, T A J E Č M E N !

Odker se spominjam, se mi delajo na očeh ječmeni. Mama mi je povedala, da so se mi začeli delati že kmalu po rrojstvu.

Najprej me začne oko peči in srbeti. Potem se nabira gnoj. Ječmen se predre po nekaj dneh - včasih prej, včasih kasneje. Ječmen si največkrat pozdravim sama, tako da si oko izpiram s kamilicami.

Ječmen me zelo boli. Ko se ozdravi ječmen na enem očesu, se naredi na drugem.

Že od malega sem bila boleha. Zdravniki so povedali meni, da bom bolj zdrava po petnajstem letu in da bodo takrat tudi ječmeni izginili. Težko že pričakujem tisti čas, ko ne bom imela več tolikokrat ječmena.

Branka Hriber, 5. razred

A A O D D E L K U O R T O O P T I K A

Dobila sem napotnico za pregled na oddelku ortoptika, ki je v Kliničnem centru v Ljubljani. Ker sem zelo slabo videla na levo oko, sem morala osteti v bolnišnici. Čeprav nerada, sem se morala sprijazniti z usodo. Desno oko sem imela zapечатeno, zato sem zelo slabo videla. To da sonce sem videla. Kako lepo je sijalo in vabilo v naravo!

Štirikrat ali petkrat na dan sem hodila po 40 minut na vaje. Gledala sem piko na tabli, kazala sem črke in pripovedovala, kam so obrnjene, ter gledala kordinator, pri katerem sem prestala precej glavobola. To je bilo tako, kakor bi se vrtinčila voda. To sem bolj nerada delala. Vsekaj 14 dni so pregledali uspeh zdravljenja. Na zdrav-

Ijenje so hodili tudi otroci, ki niso bili v bolnici, ampak so hodili od doma. Tam so se zdravili tudi skilavci. Na oddelku so bile štiri prijazne sestre. Čudila sem se, da vzdržijo pri napornem delu. Tudi na otroškem oddelku, kjer sem preživela prosti čas, ki ga ni bilo veliko, so bile sestre prijazne. Imeli smo tudi tovarišico, ki nas je imela rada. Nekaterim malčkom, ki so se jokali, je rekla, da jim je mama. Nekateri so jo celo klicali za mamo. Ko je opravila službo, smo bili žalostni. Tudi njej je bilo težko pri srcu, saj je rekla, da živi samo za nas.

Po treh tednih sem že mnogo bolje videla, zato sem lahko šla domov. Hvala zdravniškemu osebju za trud, ki ga vlagate v svoje delo, s katerim so tudi meni omogočili, da spet dobro vidim in se tako lahko učim!

Bernarda Lamovšek, 5. razred

D O B I L A S E M O Č A L A

Velikokrat so me pekle in bolele oči.

Ko sem brala, sem spustila kekšno črko in tudi nekatere kratke besede in to sem povedala mami. Nekega dne se je mama odpravila k zdravniku po napotnico. Ko sem šla pravič k okulistu, mi je prijazna zdravnica pregledala oči in ugotovila, da res slabo vidim in mi je dala kapljice. Ko sem jih dajala v oči, sem še slabše videla. Čez teden dni sem spet šla nazaj na pregled in sem dobila napotnico za očala. Ko sem jih dobila, se jih nisem mogla takoj navaditi, ker me je tiščalo na ušesi, zato sem jih dajala nekaj časa dol, potem spet gor, dokler se jih nisem navadila. Nekateri fantje so mi govorili, da sem zdravnice, drugi pa, da sem profesorica.

Očala imam mesec dni, pa sem se jih že naveličala.

Denice Lamovšek, 6. razred

Oči so naša zveze s svetom, zato jih moramo varovati. Očem marsikaj škoduje. Pri delu jih moramo varovati, da nam kaj ne pade vanje ali pa si jih kako drugače ne poškodujemo.

Koja stara mama pa je delno oslepela zaradi padca. Morala je k zdravniku, potem pa v bolnišnico ne operacije. Po operaciji je morala ležati zelo dolgo popolnoma na miru z zavezanimi očmi. Sedaj me vedno opozarja, naj si varujem oči, saj ne vem, kako hudo je biti slep. Verjamen naminih besedah in vem, da bi bilo življenje pustno, če bi bila slepa.

Milica Koščak, 7. razred

Sedaj imam četrta očala, mogoče so pa že peta, saj se
ne spominjam, koliko sem jih imela, ko sem bila še
majhna.

Očala nosim že od drugega leta, torej že enajst let in
pol. Prva očala sem dobila zaradi škilavosti. Ko sem
bila stara šest let, pa sem bila dvakrat operirana na
očeh. Sedaj sem kratkovidna, zato hodim vsako leto na
pregled v Ljubljano. Stanje je včasih boljše, včasih
pa tudi slabše. Očal sem se že naveličala, zato jih ne
bi rada več nosila.

Marjanca Urbič, 7. razred

N E S R E Č A N E P O Č I V A

Že večkrat je prišel k nam sorodnik, ki je slep na obe oči. Pozanimala sem se za vzrok njegove slepote. Takole mi je povedal:

"Bilo je med vojno. Partizani so nas prosili, če bi jim postavili dva bunkerja. Nekaj fantov in jaz smo se lotili dela. Ko smo začeli kopati, mi je pred nogami nekaj počilo in eksplodiralo. Takoj v tistem hipu sem oslepel. Potem sem zvedel, da je bila mina. Drugi niso bili poškodovani, ker so bili nekoliko stran od mene."

Mama pa mi je povedela, da ima stric zelo razvit sluh in tip. Doma krmí živimo, hodi k sosedu in tudi na njivo gre, ne da bi imel spremljevalca. To, da je slep, ga ne moti, saj je skoraj vedno v družbi in se veseli z drugimi.

Zvonka Mikec, 8. razred

S T R I Č E V A O Č A L A

Moj stric nosi očala, ki so lepe oblike in se svetijo kot zlato. Zelo mu pristajajo, zato bi človek mislil, da jih nosi zaradi tega. Toda, kdor bi tako mislil, bi se zmotil. ...

Strica že dolgo boli levo oko, zato tudi nanj slabo vidi. Ko je bil še otrok, sta s sosedovim fantom pasla krave, medtem pa sta stikala po grmovju in našla bombo. Sprva nista vedela, da je bila tisto bomba, zato sta se z njo igrala. Naenkrat je začelo nekaj šumeti in fanta sta hitro vtгла bombo iz rok - toda preblizu. Stricu je odletel košček v obraz, mu prebil lice in malo je manjkalo, da ni oslepel na levo oko. Od takrat nanj

slabo vidi, zato nosi očala. Večkrat sem si jih že nataknila na nos in opazila, da je eno steklo temnejše od drugega, česar drugače ne opaziš; to pa zato, da ne prodre sončna svetloba do očesa.

V mraku slabo vidi in se nikoli ne odpravi na potovanje proti večeru, ker ve, da bi ogrožal promet. Sprva se je stric očal težko privadil in nekaj jih je tudi nalašč zložil, a ko ga je oko brez njih bolelo, se je moral privaditi. Sedaj se je tako privadil nanje, da se mu prav čudno zdi, kadar jih nima.

Stric večkrat pravi: "Dobro, da imamo na svetu očala, saj večkrat rešijo ljudi velikih težav."

Andreja Rugelj, 8. razred

P R E P R O S T E B E S E D E

glasilo novinarskega krožka osnovne šole Šentrupert

šolsko leto 1975/76
število izvodov: 120

leto VI. številka 2
cena 3 din

O B S V E T O V N E M D N E V U Z D R A V J A :

V A R U J M O O Č I - P R E P R E Č U J M O
S L E P Ó T O !

Del sredstev od prodanih izvodov bomo namenili učencu
prvega razreda Franciju Zgoncu za nova očala!